

Meditācijas: Sv. nevainīgo bērniņu

Pārdomas 28. decembra meditācijai. Ierosinātās tēmas ir šādas: Jāzeps rīkojas ar ticību un reālismu; nevainīgie un mātes bēdas.

27.12.2023

"Celieties, ņemiet bērnu un Viņa māti, bēdziet uz Ēģipti un tur palieciet, līdz Es jums pateikšu, jo Hērods meklēs bērnu, lai viņu nogalinātu" (Mt 2:13). Ar šiem dažiem vārdiem eņģelis pamodina Jāzepu, lai glābtu Bērna Jēzus

dzīvību. Iespējams, mūs pārsteidz tas, ka šoreiz stāsts nesākas ar mierinošu "nebaidieties"; šoreiz ir iemesls baidīties, jo tas, kas notiks, ir dramatisks. Karalis skaudības un bailu dēļ meklē Kristu, lai Viņu nogalinātu. Jēzus atrod ienaidniekus, kamēr Viņš vēl ir trausls bērns.

Tomēr Jāzeps neļauj, lai viņu pārņem bailes, un maigi modina Mariju. Vēl vakar viņi priecājās par ķēniņu vizīti. Smaržu smarža un dāvētā zelta mirdzums vēl joprojām piepilda viņu atdusas vietu. Un tomēr tagad ir nepieciešams aizbēgt, aiziet, nepievēršot uzmanību.

Mēs varam mācīties no šīs Evaņģēlija ainas kontrasta, neaizmirstot par ciešanu apstākļiem, kuros Dievs vēlējās kļūt par Bērnus. "Kontemplēt silītes nozīmē arī kontemplēt šo raudāšanu, tas nozīmē arī mācīties ieklausīties tajā, kas notiek apkārt, un iemācīties būt iejūtīgai un

atvērtai sirdij pret citu sāpēm (...).
Kontemplēt silītes atrauti no
apkārtējās dzīves, tas būtu pārvērst
Ziemassvētkus par skaistu pasaku,
kas radītu labas izjūtas, bet atņemt
mums radošo spēku Labajai Vēstij, ko
mums vēlas dāvēt Iemiesotais Vārds.
Un šāds kārdinājums pastāv."[1].

Marijas sirdī sāk piepildīties Simeona
praviotojums: "Zobens caururbīs
tavu dvēseli" (Lk 2, 35). Kristus māte
sāk pierast, ka jāaiziet uzreiz, bez
steigas, bet bez liekas kavēšanās. Arī
šoreiz nav laika atvadīties. Kāpēc
Jēzus ir drauds Hērodam? Marija un
Jāzeps, iespējams, nesaprot, bet viņi
nespriež par dievišķajiem plāniem.
Viņi neiebilst. Pirms došanās ceļā
viņi lūdz, lai Dievs viņus pasargā un
svētī šajā jaunajā ceļojumā. Grūtības
neaptumšo viņu redzējumu, lai gan
viņi baidās par Bērn.

Jāzepu, iespējams, atkal moka tā pati neziņa kā iepriekšējos gadījumos: pirms Marijas grūtniecības, kad viņi devās uz Betlēmi dažas dienas pirms dzemdībām, kad viesnīcā trūka vietas, un tagad, kad nakts vidū bija jābēg. Svētā Hosemarija bija pārsteigts par viņas reakciju: "Vai jūs esat redzējuši, kāds ticības vīrs (...) Kā viņa paklausa! "Ņem Bērnus un Viņa Māti un bēdz uz Ēģipti," dievišķais vēstnesis viņam pavēlēja. Un viņš to dara, viņš tic Svētā Gara darbam!"[2]. Jēzus zemes tēvs ir uzņēmies savu misiju un zina, ka minūte kavēšanās var būt kaitīga. Viņš redz, ka Marija ir pilnīgi atstāta Dievā un Viņā, tāpēc viņi nolemj doties ceļā tumsas vidū.

"Svētais Jāzeps bija pirmais, kas tika aicināts sargāt Pestīšanas prieku. Saskaroties ar nežēlīgajiem noziegumiem, kas notika, svētais Jāzeps - paklausīga un uzticīga cilvēka liecinieks - spēja ieklausīties

Dieva balsī un misijā, ko viņam
uzticēja Tēvs. Un, tā kā viņš spēja
ieklausīties Dieva balsī un ļaut sevi
vadīt Viņa gribai, viņš kļuva jūtīgāks
pret apkārtējo vidi un spēja
reālistiski lasīt notikumus (...). Tāpat
kā Svētajam Jāzepam, arī mums ir
vajadzīga drosme, lai uzņemtos šo
realitāti, lai pieceltos un paņemtu to
savās rokās" [3].

Pēc Hēroda pavēles no Jeruzalemes
izbrauc kareivju pulks, lai
"nogalinātu visus bērnus, kas bija
Betlēmē un visā tās apkārtnē,
vecumā no diviem gadiem un
jaunākus, pēc laika, ko viņš bija
rūpīgi noskaidrojis no Magiem" (Mt
2:16). Visa Dāvida pilsēta ir piepildīta
ar nevainīgu bērnu kliegšieniem un
viņu māšu bēdām. "Tad piepildījās,
kas bija sacīts caur pravieti Jeremiju:
Rāmā bija dzirdama balss, raudāšana
un lielas sēras: tā Rahela raud par

saviem bērniem, un viņa nesaņem mierinājumu, jo viņu vairs nav" (Mt 2, 17-18).

Kā neaizsargāts bērns var izraisīt tik lielu vardarbību? Šie bērni ir atdevuši savu dzīvību par Jēzu[4]. Viņi mirst, pat nenojaušot, ka mirst. Viņu mātes redz, ka viņu nevainīgās dzīvības tiek pārtrauktas, un nezina, kāpēc. Šķiet, ka šim notikumam nav izskaidrojuma; tas simbolizē šķietami bezjēdzīgas un netaisnīgas ciešanas bērniem, kas ar savu dzīvību apzīmogo patiesību, kuru viņi vēl nezina. Marija, iespējams, iztēlojas šīs mātes, kuras ir salauztas no bēdām, kurām nepietiek asaru, lai sērotu par tik lielām ciešanām. Viņa to nesaprot, bet viņa zina, ka tam ir jēga, un, iespējams, sāk saprast, ka Dieva plāni neiztiks bez lieliem upuriem.

Šādu ciešanu priekšā valoda ir mēma. Marija ņēma to savā sirdī un

saglabāja šo atmiņu līdz mūža galam. Šie nevainīgie liecināja par Kristu, "non loquendo sed moriendo"[5], nevis runājot, bet mirstot, kā "pirmavots Dievam un Jēram" (Atkl. 14:4). Iespējams, gadiem ejot, Marija satikusi kādu no šīm Betlēmes sievietēm. Nebūtu viegli viņu mierināt, bet noteikti viņai būtu vārdi, kas mierinātu un dziedinātu šīs sirdis: šo Svēto Nevainīgo dzīvība būtu savienota ar viņas Dēla dzīvību.

[1] Francisks, Vēstule bīskapiem svēto nevainīgo svētkos, 2016. gada 28. decembris.

[2] Svētais Hosemarija, Dialogā ar mūsu Kungu, meditācija "Svētais Jāzeps, mūsu Tēvs un Kungs", Nr. 3.

[3] Francisks, Vēstule bīskapiem svēto Nevainīgo svētkos, 2016. gada 28. decembris.

[4] Sal. ar svēto Augustīnu, 373. sprediķis par Epifāniju.

[5] Mises kolekta.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/
meditacijas-sv-nevainigo-berninu/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/meditacijas-sv-nevainigo-berninu/)
(7.08.2025)